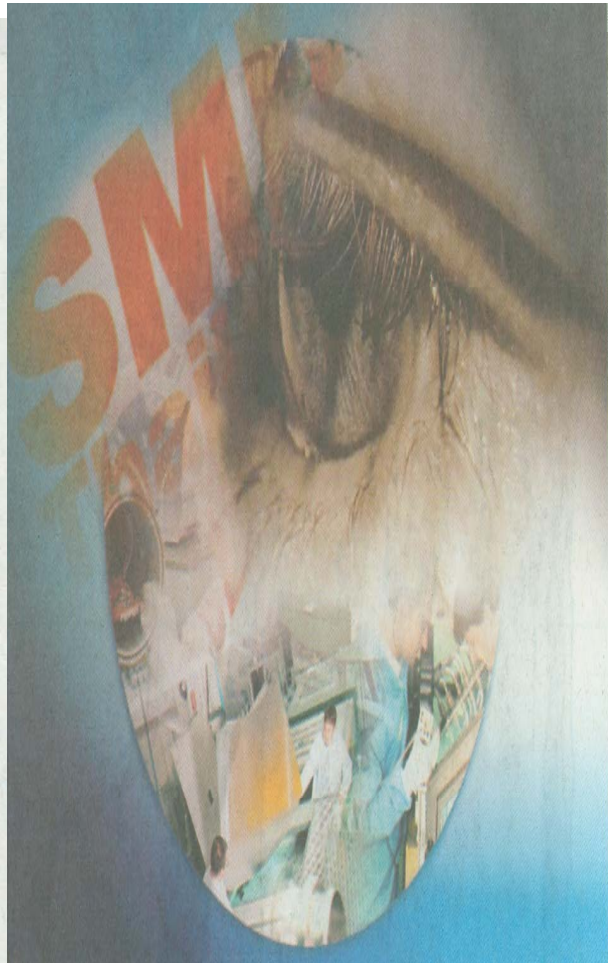

น้ำตาเอสเอ็มอี

กัน เศรษฐกิจ NIDA
สถาบันวิจัยพัฒนาบริหารศาสตร์

จากการขึ้นค่าแรง 300 บาททั่วประเทศ ไทย ที่รัฐบาลเพิ่งให้เป็นของขวัญวันปีใหม่กับประชาชนชาวไทยใน พ.ศ. 2556 นี้ นับว่าเป็นนโยบายที่ดีเป็นอย่างมาก เพราะเพิ่มรายได้ให้กับประชาชน จะได้มีกำลังซื้อไปจับจ่ายใช้สอยได้มากขึ้น หากดูผิวเผินจะเหมือนกับการที่รัฐบาลกำลังทำหน้าที่ในการเพิ่มรายได้ให้กับประชาชนอย่างทั่วหน้า ประชาชนชาวรากหญ้ามีรายได้เพิ่มสูงขึ้นจากการขึ้นค่าแรงโดยไม่ต้องทำอะไรเลย ส่วนบริษัทใหญ่ก็จะรวยยิ่งขึ้นเนื่องจากส่วนใหญ่ได้จ่ายค่าแรงใกล้เคียง 300 บาทอยู่แล้ว แถมยังได้ประโยชน์จากมาตรการภาษีที่รัฐบาลอ้างว่าเข้ามาเยียวยาให้กับผู้ประกอบการเพื่อแลกกับการขึ้นค่าแรง 300 บาททั่วประเทศไทย โดยหากพิจารณาดูในรายละเอียดก็พบว่า เม็ดเงินที่ผู้ใช้แรงงานได้นั้นน้อยมากเมื่อเทียบกับภาระภาษีที่ลดลงของบริษัทขนาดใหญ่ งานนี้คนที่เสียเปรียบเพียงฝ่ายเดียวก็คงเป็นบริษัทขนาดเล็ก หรือเอสเอ็มอี ที่เรียกกันโก้ๆ ว่า วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมนั่นเอง

**อาจยังไม่สายเกินไปที่
รัฐบาลจะเริ่มวางแผนกัน
อย่างจริงจังเกี่ยวกับ
การบูรณาการ
ยุทธศาสตร์อุตสาหกรรมและ
แรงงานในระยะสั้น
กลาง และยาว โดยแจ้งให้
ประชาชนทราบ**

ผู้ประกอบการที่อยู่ในวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ย่อมมีค่าแรงที่สูงขึ้นอย่างฉับพลันทันที ยิ่งกิจการต้องใช้แรงงานมากเท่าไร ก็ยิ่งมีต้นทุนเพิ่มขึ้นเท่านั้น และยังกิจการอยู่ในอุตสาหกรรมที่อยู่ในช่วงวัฏจักรขาลง (เช่น อุตสาหกรรมเสื้อผ้า เฟอร์นิเจอร์ หรือเซรามิก) แล้ว ก็คงประสบปัญหาขาดทุนได้อย่างไม่ต้องสงสัย ยิ่งสัดส่วนค่าแรงในต้นทุนยิ่งมากเท่าไร ก็ยิ่งกำไรน้อยลงเท่านั้น จนบริษัทที่เป็นเอสเอ็มอีในบางอุตสาหกรรมปรับตัวไม่ทัน ส่งผลให้มีผลประกอบการขาดทุนเลยก็ว่าได้ ดังนั้น เอสเอ็มอีที่ไม่มีกำไรจึงไม่ได้ประโยชน์จากมาตรการภาษีที่รัฐบาลจะลดให้ การเยียวยาด้วยมาตรการภาษีนั่นจึงไม่ช่วยอะไรเลย ยิ่งกว่านั้นเมื่อกิจการประสบภาวะขาดทุนต่อเนื่องมาก่อน ยิ่งทำให้กิจการขาดทุนหนักขึ้นจนถึงขนาดปิดกิจการตามข่าวที่ปรากฏอยู่

จริงอยู่ที่มาตรการ 300 บาท อาจจะไม่ได้อ

น้ำตาเอสเอ็มอี

เป็นเหตุให้บริษัทเหล่านั้นถึงกับต้องปิดกิจการในปัจจุบันทันด่วน แต่เนื่องจากบริษัทเหล่านั้นอยู่ในอุตสาหกรรมที่พึ่งพาแรงงานเป็นส่วนใหญ่ และไม่เคยได้เตรียมการรับมือมาก่อนเลย ดังนั้นเมื่อมีการปรับเปลี่ยนค่าแรงโดยที่บริษัทไม่ได้ตั้งตัวมาก่อน บริษัทขนาดเล็กจึงมีผลกระทบมากที่สุด ดังนั้นมาตรการขึ้นค่าแรง 300 บาททั่วประเทศ จึงเท่ากับเป็นการลดความเหลื่อมล้ำของรายได้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับผู้ใช้แรงงาน ในขณะที่เพิ่มช่องว่างของรายได้ระหว่างบริษัทขนาดใหญ่กับเอสเอ็มอีขึ้นไปอีก งานนี้ฝ่ายที่ได้ประโยชน์มากที่สุดก็คงหนีไม่พ้นกลุ่มทุนนั่นเอง สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมก็คงต้องยอมก้มหน้ารับชะตากรรมไปเพียงลำพัง คงต้องถูกกลืนแค้นและคงต้องช่วยเหลือตัวเองดิ้นรนจนท้อแท้ให้อยู่รอดกันเอาเอง

ผมเห็นว่ามาตรการขึ้นค่าแรง 300 บาท มี

ศ...ศาสตราจารย์ สุธาสร์ สุธาสร์สิน
ผู้อำนวยการหลักสูตร
เศรษฐศาสตร์การเงิน
คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ นิด้า
www.econ.nida.ac.th

ประโยชน์อย่างยิ่ง แต่ขาดการวางแผนอย่างรอบคอบและเป็นขั้นเป็นตอน ประเด็นนี้ผมถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ เพราะในการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลต้องมีแผนแม่บทในการพัฒนาเศรษฐกิจ ที่จะยกระดับประเทศไทยจากประเทศกำลังพัฒนากลายเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ต้องมีกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ชัดเจน แล้วสร้างคนหรือเตรียมแรงงานในอุตสาหกรรมเป้าหมายให้พร้อม และในขณะเดียวกันต้องระบุและแจ้งให้ประชาชนทราบว่าอุตสาหกรรมใดที่ประเทศไทยจะไม่ส่งเสริมแล้วค่อยๆ ให้บริษัทต่างๆ ในอุตสาหกรรมที่ไม่ส่งเสริมนี้ค่อยๆ ปรับตัว ไม่ควรรีบขึ้นค่าแรงไป เพราะจะทำให้บริษัทในอุตสาหกรรมเหล่านี้ต้องปิดตัวโดยที่ไม่ได้เตรียมการ อันจะนำมาซึ่งปัญหาการลอยแพพนักงาน และปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมอื่นๆ ที่รัฐบาลต้องเสียเวลามาแก้

ดังนั้น อาจยังไม่สายเกินไปที่รัฐบาลจะเริ่มวางแผนกันอย่างจริงจังเกี่ยวกับการบูรณาการยุทธศาสตร์อุตสาหกรรมและแรงงานในระยะสั้น กลาง และยาว โดยแจ้งให้ประชาชนทราบเพื่อทุกภาคส่วนจะได้เตรียมการรับมือกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นก่อนล่วงหน้า (นานพอที่จะให้เอสเอ็มอีได้ปรับปรุงประสิทธิภาพ หรือเตรียมแผนปิดกิจการหรือเปลี่ยนธุรกิจ) เพราะการขึ้นค่าแรงแบบตั้งตัวไม่ติดคราวนี้ นับได้ว่าเป็นนโยบายที่มาเหนือเมฆจริงๆ เพราะได้ใจประชาชนระดับรากหญ้า แต่เมฆที่ว่าคงเป็นเมฆฝนและมรสุมที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องฟันฝ่าไป ซึ่งผมคงได้แต่เอาใจช่วยให้เอสเอ็มอีทั้งหลายสามารถผ่านวิกฤตในครั้งนี้ไปนะครับ ○